

[Sønderby]

kun for, at landmanden kan tjene nogle flere penge. Det hænger også sammen med, at man får et mere sikkert udbytte; man ved, at man hvert år kan regne med et nogenlunde ensartet udbytte. Der er ikke ret meget ved at have en stor besætning, hvis man ikke kan avle nogle roer til den. Jeg skal ikke komme ind på Det gamle Testamente, hvor græshopperne jo skabte store problemer for fødevarer-situationen. Hungersnød i udviklingslandene har jo også været et meget stort problem, og det har man delvis kunnet løse via bekæmpelsesmidler.

Man får også sikkerhed for højere kvalitet af produkterne, de kan holde sig noget længere, og vinteropbevaring bliver mulig. Der er således mange ting, der spiller ind. Jeg skal ikke trætte med alt for mange tal, men vil alligevel sige, at hele dyrkningen af vinterhvede, vinterbyg og ærter er kommet ind de steder, hvor græsmarkerne er gået ud, og der skal være nogle midler til at klare, at disse planter kan give et udbytte.

På baggrund af dette skal jeg ikke anfægte, at brugen af bekæmpelsesmidler er nødvendig, og det har hr. Hjortnæs heller ikke gjort. Af de tal, der er kommet frem om, hvor meget der bliver brugt af bekæmpelsesmidler, fremgår det, at jordbruget tegner sig for $\frac{3}{4}$ af forbruget, og at man i private haver og på offentlige veje osv. bruger den sidste fjerdedel. Det kan da godt være – og det har ministeren også været inde på – at man måske skulle begrænse brugen i private haver. Det kan da godt være, at hr. Hjortnæs skulle til at luge sine jordbær og lade være med at sprøjte dem med svampemidler; så ville de nok give knap så meget, men jeg synes, det ville være et godt sted at begynde i hvert fald. Det er nok et af de områder, hvor man skulle tage fat.

Som sagt mener venstre ikke, at der er behov for denne forespørgsel, men vi synes som nævnt, at det er udmærket – og det kan man så sige til SF, der fremsatte beslutningsforslaget sidste år – at denne debat er kommet i gang, fordi man fra mange sider er blevet opmærksom på, at det virkelig er et problem, man skal gøre noget ved. Som jeg sagde i indledningen, er både producenterne – måske i særdeleshed producenterne – sælgerne af det og forbrugerne, altså landmændene, blevet opmærksomme på, at nu må man altså tage fat på disse problemer, men så må

jeg samtidig også sige til hr. Hjortnæs, når han bruger statistik, at det er rigtigt, at der har været en stor stigning i 1982, 1983 og 1984, men i 1985 er det stagneret, og i de tal, der er kommet frem indtil nu, er der nærmest en lille tilbagegang. Beløbet, man har købt for i kroner og øre, er det samme, men da prisen er steget 5 pct., er der et mindre forbrug i 1985, og jeg er sikker på, at der i 1986 også vil være et væsentligt fald. For mit eget vedkommende har jeg brugt for 10.000 kr. mindre til bekæmpelsesmidler, fordi vi foretager flere beregninger nu. Efter de udtalelser, jeg har hørt i miljøudvalget fra både hr. Gade og hr. Hjortnæs, har jeg kigget lidt på, hvor meget jeg bruger, og det er der mange landmænd der med mig har lært.

Der holdes på torsdag et stort møde med landboorganisationerne, producenterne og sælgerne, hvor man vil drøfte disse ting, og hvor man virkelig vil lægge op til, at man ikke behøver at bruge så mange midler for at bekæmpe ukrudt og svampe, og hvad det ellers kan være, som der har stået på emballagen før, og derfor synes jeg nok, det er godt, at det sker.

Ved de pilotprojekter, som man sætter i gang vedrørende marginaljordsproblematikken, vil der blive nogle områder, hvor man lader være med at sprøjte. Hele markstyringen er man i fuld gang med at få kørt over på EDB, der kan sige, hvornår disse midler skal bruges, så man ikke bruger dem, før man skal. Kun når der dukker nogle sygdomme op, skal man bekæmpe. Hele varslingen er blevet bedre, og sådan er der så mange ting.

Landmanden er jo også nødt til at gøre noget, for det er ikke gratis at bruge disse midler. Der bruges for 1,3 mia kr. af dem, og man får for 3,6 mia kr. ud af det, så det er altså ikke bare omsonst at hælde disse midler ud. Man får ligesom indtrykket af, at det bare er noget, man bruger 500–600 kr. pr. ha kommer man meget let af med i omkostninger. Derfor er det ikke noget, man bruger bare for sin fornøjelses skyld.

Ministerens redegørelse tager højde for alle disse ting. Man har fra landbrugets organisationer i allerhøjeste grad taget fat på dette og sagt: vi vil være med til at klare disse ting, og derfor synes jeg, det er udmærket, at ministeren siger: lad os nu kigge på, om den udvikling forsætter med stigning i 1984, stag-